

Phước Tám Ngón

Sưu Tầm

Mục Lục

‘phước Tám Ngón’ Và Câu Chuyện Khởi Đầu Tội Lỗi>

‘phước Tám Ngón’ Và Câu Chuyện Khởi Đầu Tội Lỗi>

Cuộc Vượt Ngục Không Tưởng Của Phước ‘tám Ngón’>

Án Tử Hình... Cuối Cùng Của Phước ‘tám Ngón’>

‘phước Tám Ngón’ Và Câu Chuyện Khởi Đầu Tội Lỗi

“Phước tám ngón” tên thật là Nguyễn Hữu Thành, sinh năm 1971 trong một gia đình nghèo ở Dĩ An, Thuận An, tỉnh Sông Bé cũ (nay là Bình Dương). Ngỗ ngược, hung hãn ngay từ khi còn là một đứa bé, y lại được trời phú cho một gương mặt khá sáng sủa.

Bàn tay trái của Phước bị cụt mất 2 ngón. Năm 16 tuổi, trong một lần đàn đúm bạn bè, bị mẹ la mắng, Phước đã xách dao, kê bàn tay trái của mình xuống sàn, chặt phăng luôn ngón trỏ và ngón cái. Đó là nguồn cơn của cái biệt danh không trật đi đâu được của gã giang hồ này.

Học hết lớp 1, đọc viết còn chưa thạo, Phước đã bỏ ngang, ở nhà đi chơi bắt đầu cuộc đời tội lỗi của mình. Người ta kể rằng, khoảng 15-16 tuổi, giận cha mình, Phước đã trói ông ta thả xuống giếng, khiến ông sợ đến bất tỉnh mới chịu kéo lên.

Máu côn đồ dường như có sẵn trong huyết quản, Phước hung hãn ngay từ khi mới chỉ là một đứa trẻ. Bỏ nhà đi bụi đời, sống bằng cờ bạc, trộm cắp, cướp bóc nên năm 1988, Tòa án nhân dân quận Gò Vấp tuyên phạt Phước 36 tháng tù giam. Sau đó, Phước lại tiếp tục bị Công an TP.HCM bắt rồi di lý cho Công an tỉnh Bà Rịa – Vũng Tàu đưa đi cưỡng bức lao động.

Không chịu cải tạo, Phước trốn trại rồi mua súng lập băng cướp. Trong thời kỳ lừng lẫy này của Phước, băng cướp có vũ trang của y đã hoành hành ở nhiều địa phương thuộc khu vực Thủ Đức và vùng lân cận TP.HCM. Đây cũng là thời kỳ mà tên tuổi của Phước “tám ngón” nổi lên trong giới giang hồ như một ông trùm máu lạnh, giết người không ghê tay.

Trong thời gian này, Phước kết hôn với chị L.T.T. T bằng một cuộc hôn nhân nhiều chuyện ly kỳ. Chuyện đồn rằng, đó là cuộc hôn nhân không lễ cưới, không xe hoa, không chụp ảnh nhưng vô cùng tai tiếng. Thay vì đồ sính lễ, Phước đã tới nhà cha mẹ vợ, xin dâu bằng một khẩu súng. Quá hãi hùng trước sự máu lạnh của Phước, nhà gái đành buông xuôi, mặc cho Phước muốn đưa con gái mình đi đâu thì đi.

Người ta còn đồn rằng vợ Phước không yêu y mà trước đó đã đem lòng yêu một chàng trai khác. Nhưng Phước thì không nghĩ nhiều đến chuyện ấy. Biết T. đã đính hôn và sắp sửa làm đám cưới với người yêu, Phước đến nhà, bắt chị T. phải đi chơi cùng để nói lời chia tay. Phước nhấn nhủ: Từ chối cũng được, nhưng đàn em của Phước có làm điều gì đó với T. và gia đình cũng cố gắng... thông cảm cho. Sợ hãi, T. đành phải đi theo Phước.

Máu lạnh

Khi chúng tôi đến thăm trường bắn Long Bình (quận 9, TP.HCM) cách

đây ít lâu, một “phu trường bắn” chỉ cho chúng tôi xem một nấm mộ đất được chôn xiêu vẹo: “Nguyễn Văn Thành (SN 1971), mất ngày 22/10/1996”. Đó chính là nơi Phước “tám ngón” đã nằm lại sau bao nhiêu tội ác đã gây ra. Ở Phước “tám ngón” tập trung tất cả sự hung ác mà người ta có thể hình dung ra nơi một con người.

Đầu năm 1991, khu vực Thủ Đức (TP.HCM) và thủy điện Trị An (tỉnh Đồng Nai) là nơi băng cướp của Phước “tám ngón” hoành hành. Băng cướp này đã dùng súng bắn bị thương một người đi đường ở Đồng Nai. Sau đó, trong vòng gần 1 tháng, băng cướp liên tiếp gây ra hai vụ cướp, một vụ trộm và bắn chết một nạn nhân tại Thủ Đức.

Trước tình hình trên, Công an TP.HCM và các tỉnh lân cận đã lên kế hoạch phối hợp triệt phá băng tội phạm nguy hiểm này. Một năm sau, Phước “tám ngón” sa lưới. Ngày 24/6/1994, Phước bị Tòa án nhân dân TP.HCM tuyên án tử hình về các tội: giết người, cướp tài sản.

Phước “tám ngón” sa lưới lần thứ nhất. Như được giải thoát, chị L.T.T.T quay về nhà sống với cha mẹ ruột ở Thủ Đức. Gia tài duy nhất còn lại sau cuộc hôn nhân ngắn ngủi với ông trùm là cái bụng khê nệ sắp tới ngày sinh nở.

Với bề dày tội ác giết người cướp của như vậy, ngày 24/6/1994, Phước “tám ngón” đã bị Tòa án nhân dân TP.HCM tuyên án tử hình về các tội giết người, cướp tài sản công dân. Cùng thời điểm này, vợ Phước sinh ra một bé gái đầu lòng.

Một tên tội phạm nổi tiếng về sự liều lĩnh, hung hãn sống những ngày ngắn ngủi cuối cùng, Phước như một con mãnh thú cùng đường, trở nên liều lĩnh hơn. Suốt 8 tháng bị giam giữ, Phước “tám ngón” chưa lúc nào từ bỏ ý định vượt ngục. Vượt được ngục Chí Hòa là điều không thể, nhưng với Phước “tám ngón” lừng lẫy thì đó lại là một câu chuyện khác vì hành trình tội ác của Phước mới chỉ bắt đầu.

Cuộc Vượt Ngục Không Tưởng Của Phước ‘tám Ngón’

Kế hoạch hoàn hảo

Sau khi bị Tòa sơ thẩm Tòa án nhân dân TP.HCM kết án tử hình, cũng giống như các tử tù khác ở tất cả các trại giam, Phước “tám ngón” (tức Nguyễn Hữu Thành) bị đưa vào xà lim dành riêng cho tử tù.

Phước “tám ngón” bị đưa vào buồng giam số 15 lầu 1 khu giam AB. Trong xà lim, Phước bị còng 1 chân bằng cùm sắt phi 10, hình chữ U.

Phước làm đơn kháng án và chờ xét xử phúc thẩm.

Trại giam Chí Hòa (người Sài Gòn thường gọi là khám Chí Hòa) có 3 tầng lầu. Trại giam được người Pháp xây từ năm 1943, theo thiết kế của một nhóm kiến trúc sư người Nhật. Tổng thể kiến trúc khu trại là một hình bát giác, tượng trưng cho 8 quẻ trong Kinh Dịch. Mỗi cạnh của trận đồ ấy đều được xây bịt kín ở phía ngoài còn phía trong toàn song sắt. Mỗi khu có 4 buồng giam.

Bát quái Chí Hòa là một vòm canh gác rất cao. Đứng ở đó, người quan sát có thể dễ dàng quan sát tất cả các phòng giam.

Trong lịch sử của mình, tất cả các phạm nhân được đưa vào đây đều không thể có cơ may vượt ngục. Nhưng đã có 2 trường hợp hy hữu.

Lần thứ nhất là vào ngày 9/3/1945, những người tù cộng sản lợi dụng lúc Nhật đảo chính Pháp đã tổ chức cướp trại và giải thoát cho các tù chính trị.

Và lần thứ hai, sau đó đúng 50 năm, là của một tên tuổi khét tiếng trong giới giang hồ: Phước “tám ngón”.

Trở lại với những ngày biệt giam chờ phúc thẩm, trong suốt 8 tháng, Phước “tám ngón” chưa lúc nào từ bỏ ý định vượt ngục. Hắn âm thầm chuẩn bị công cụ, phương tiện, mưu kế cho cuộc vượt ngục này.

Trong khu giam AB, Phước quen mặt một số phạm nhân lao động. Giữa tháng 2/1995, đang nằm trong buồng giam, Phước “tám ngón” thấy phạm nhân Nguyễn Văn Minh đang đi ngang qua phòng giam. Minh sinh năm 1964, trú ở quận Tân Bình bị Tòa án nhân dân TP.HCM xử phạt 36 tháng tù giam về tội “cố ý gây thương tích”.

Phước xin Minh một lưỡi dao lam, theo lời Phước là để cạo râu. Minh biết lưỡi dao lam là vật cấm và biết việc chuyển nó cho một tử tù là cực kỳ nguy hiểm, nhưng sau đó, lợi dụng lúc đi ngang qua buồng giam số 15, Minh đã đưa cho Phước lưỡi dao lam và dặn dò Phước phải cất thật kỹ.

Có trong tay lưỡi dao lam, Phước loay hoay tìm cách cất giấu. Về sau, nhờ có lưỡi dao ấy, Phước đã cưa đứt được chiếc cùm sắt. Mới nghe có vẻ khó tin, ngoài sức tưởng tượng của nhiều người, khi chiếc cùm chân bằng sắt

phi 10 có thể cưa đứt được chỉ bằng một lưỡi dao lam? Nhưng đó là sự thật.

Sau khi nhận được lưỡi dao lam, Phước bẻ đôi lưỡi dao theo chiều dọc rồi nhét cẩn thận vào lỗ trên vách tường rồi dùng giấy báo dán kín bên ngoài để cất giấu.

Phước còn tìm thấy một vòng sắt trên khung cửa của nhà vệ sinh, lợi dụng lúc vắng người, Phước tháo lấy vòng sắt tròn này, sau đó đưa vào cùm sắt để uốn cho thẳng lại.

Có đoạn sắt, Phước tỉ mỉ mài nhọn thành một cây dùi rồi lại đem nó cất giấu vào lỗ hổng của vách tường trong phòng giam.

Không nóng nực, Phước vẫn nằm im chờ đợi, chưa vội ra tay. Thời gian này, Phước tỏ ra ngoan ngoãn, khác hẳn với thời gian đầu khi mới bị bắt.

Khoảng giữa tháng 3/1995, Phước lại xin Minh một chiếc bật lửa gas. Minh ngạc nhiên vì ở trong buồng giam thấp điện sáng suốt ngày, cơm nước “phục vụ” tận nơi, cần gì đến bật lửa? Phước bảo: để hút thuốc và chờ chết.

Biết là vật cấm trong trại giam, nhưng thương Phước, Minh tìm cách đưa cho Phước chiếc bật lửa. Phước tiếp tục im lặng và chờ đợi.

Cuộc đào thoát hy hữu

Đêm 21/3/1995, Phước bắt tay vào cưa cùm. Với lưỡi dao lam, Phước gập mình, thót bụng, nhẩn nại cưa chiếc cùm sắt nặng từng chút một. Lưỡi dao lam rất mỏng, tiếng cưa rất nhỏ nên không ai phát hiện được. Vài ngày sau, chiếc cùm đã được mài mòn đi đáng kể, chỉ cần dùng tay là Phước có thể bẻ gãy nó. Phước lấy vải khéo léo quấn xung quanh vết cưa rồi dùng bật lửa đốt nhựa chảy phủ kín lên trên vết cắt của chiếc cùm nhằm đánh lừa quản giáo.

Trong một lần đi vệ sinh trong phòng biệt giam, Phước phát hiện thấy vách tường nhà vệ sinh đã bị đục và Phước đã âm mưu khoét tường để tẩu thoát từ chính vách tường đó.

21h đêm 26/3/1995, khi đang là quãng thời gian các phạm nhân đã đi ngủ, trại vắng vẻ, Phước tháo cùm, chui vào nhà vệ sinh. Hắn dùng chiếc dùi sắt khoét vách tường tạo thành một lỗ hổng vừa đủ lọt người qua.

Số xi măng và cát vụn khoét từ tường ra được trút vào lỗ nhà vệ sinh rồi đổ nước cho trôi đi. Số gạch khoét được bung vào trong chỗ ngủ, sắp xếp thành hình thù trông giống như người đang nằm. Phước lấy chăn phủ kín lên trên đó để nguy trang, đề phòng trường hợp quản giáo bất ngờ đi kiểm tra đêm sẽ tưởng là phạm nhân đang nằm ngủ.

Phước lườn qua lỗ hổng, chui ra phía cầu thang, rồi leo xuống cầu thang tường thì nghe thấy tiếng bước chân tuần tra đêm của cán bộ quản giáo.

Hoảng hốt, Phước leo ngược trở lên, bò trườn trên nóc nhà để sang khu bên cạnh.

Tới khu AH, Phước lấy quần áo và khăn nối lại thành sợi dây rồi cột chắc chắn một đầu và theo dây mà đu xuống. Không may cho Phước, đang đu thì dây đứt, Phước ngã sập xuống mặt đất và bất tỉnh. Một lát sau tỉnh lại, Phước biết mình vẫn còn đang ở trong khu giam. Nén đau vùng dậy, Phước lết đến cột điện gần đó.

Như một thứ bản năng ham sinh tồn, dù trong đau đớn, Phước trở nên có sức mạnh ghê người. Chân lẩn cột sống đều bị chấn thương, Phước vẫn trèo lên được cột điện. Hắn leo qua hàng rào, tụt xuống đất để tới khu tập thể của gia đình cán bộ quân giáo nằm bên cạnh trại giam.

Trời đã lờ mờ sáng. Phước lết vào trong sân khu tập thể, lấy ngay một bộ quần áo cảnh sát đang phơi, một chiếc xe đạp và một đôi dép. Phước dắt xe đạp rồi cố bình tĩnh, nén đau đang hoành dất xe ra cổng chính trại giam Chí Hòa.

Qua phòng trực cổng trại, Phước vào xin cảnh sát trực mở cổng để ra ngoài uống cà phê. Thấy người mặc quân phục lại dắt xe đạp đi ra từ khu gia đình cán bộ chiến sỹ, anh cảnh sát trực trại đã mở cổng cho Phước ra ngoài.

Sáng sớm 27/3/1995, Phước “tám ngón”, tên tội phạm máu lạnh đã lần trốn án tử, thoát khỏi trại giam Chí Hòa, tiếp tục cuộc đời tội ác của mình.

Án Tử Hình... Cuối Cùng Của Phước ‘tám Ngón’

Tiếp tục tội ác tà trời

Cuối tháng 3/1995, sau khi trốn khỏi trại giam, Phước về Thủ Đức tìm đến nhà vợ. Tất cả đều bàng hoàng trước sự xuất hiện của Phước lúc nửa đêm với quần áo tơi tả và nhiều thương tích. Không có súng và bộ dạng thảm hại, cả nhà vợ vẫn chết khiếp vì hắn. Dặn dò vợ xong, Phước vội vã ra đi. Nhưng chỉ một tuần sau đó, cũng vào lúc nửa đêm, Phước lại trở về và đưa vợ con lên Đắc Lắc.

Đầu tháng 7/1995, Phước trở về TP.HCM và gặp Nguyễn Kim Sơn, mới đi tù vì tội trộm cắp về. Hai tên đã đột nhập vào một căn nhà ở Thủ Đức trộm 2 xe máy, bán được gần 2 cây vàng. Với số tiền này, Phước và Sơn lên Tây Ninh mua được 2 súng AK báng xếp với nhiều đạn. Khi đem súng đạn về lại Thủ Đức, chúng bắt đầu phi vụ đầu tiên.

Phước và Sơn mỗi tên thủ một AK báng xếp chở nhau trên xe gắn máy đi “săn mồi”. Đêm 15/8/1995, tại khu vực Thuận An (tỉnh Bình Dương), chúng chặn xe Angel của một cặp vợ chồng. Chúng bắn người chồng chết tại chỗ, bắn chị vợ trọng thương, bất tỉnh.

Vài ngày sau Phước lấy chiếc xe vừa cướp được, chở một tên đàn em đi “làm ăn” thì gặp phải tổ tuần tra của công an. Phát hiện hai đối tượng nghi vấn, tổ tuần tra đã đuổi theo. Phước lái xe một tay, một tay lôi khẩu AK giấu trong áo gió ra đưa cho tên đàn em ngồi phía sau, ra lệnh: “Bắn đi!”. Thấy lực lượng tuần tra quá mạnh, tên đàn em sợ hãi, thu lại súng, ôm cứng Phước. Phước chửi thề rồi tắt đèn xe, rẽ vào một con đường nhỏ trốn thoát khỏi lực lượng tuần tra. Dù thoát được cuộc truy đuổi nhưng Phước trở nên lo ngại, hắn trốn về Nha Trang.

Ngày tàn

Phước “tám ngón” và các đệ tử đến Nha Trang. Chúng tranh thủ nghiên cứu một tiệm vàng và dự định đột nhập lúc trời tờ mờ sáng. Phước đã không gặp may. Thời gian này, công tác tuần tra, giữ an ninh ở thành phố Nha Trang rất nghiêm ngặt nên Phước và đàn em không thực hiện được vụ cướp.

Nhận ra ngày tàn của Phước, đám đàn em rẽ lối mất tăm. Phước chờ rất lâu rồi đành một mình leo lên xe đi Buôn Ma Thuột.

Vừa đặt chân vào bến xe, Phước đã bị một tên giang hồ tóm cổ dẫn mặt: “Mày là thằng nào?”. Trong hành trang lúc ấy có khẩu súng AK cưa báng, Phước lại là kẻ giết người không ghê tay. Đối với Phước, đám côn đồ này chỉ là loại tép riu, nhưng hoàn cảnh bị truy nã, Phước nhẫn nhục, chấp nhận làm luật bằng một bữa tiệc mời băng nhóm này được tổ chức trong một nhà hàng

tại Buôn Ma Thuột.

Đứng đầu băng nhóm này Cu Lu, một giang hồ có bộ dạng bảnh bao và là đệ tử của Tin Pales (trùm xã hội đen ở Khánh Hòa khi ấy). Trong bữa tiệc ấy, Cu Lu lẳng lặng đến trước mặt Phước buông một câu hỏi lạnh lẽo: “Tên gì?”.

Phước bình thản: “Tôi là Tâm, ở Nha Trang trốn lên đây nhờ các huynh giúp đỡ”.

Ngay lập tức, Cu Lu rút con dao đâm phập xuống bàn, trừng trừng nhìn Phước gần từng tiếng: “Tao là Cu Lu, nghe tên này chưa Phước “tám ngón”?”.

Phước giật mình. Cu Lu vỗ vai Phước đổi giọng nhẹ hơn: “Ông cứ ở tạm đây, nhưng đất này không hợp với ông và cả với tôi đâu!”.

Phước có phần kính nể cách xử sự của Cu Lu. Nhưng hẳn không sống dựa vào băng nhóm này. Một năm sau đó, Phước lãnh án tử hình, Cu Lu chết vì tai nạn giao thông. Ở Buôn Ma Thuột, để nguy trang, Phước lên vào một quầy thuốc Tây lấy trộm một ít bông băng băng bó lại bàn tay cụt 2 ngón, giả vờ như bị thương, để giấu tung tích.

Bị bắt và tử hình lần thứ hai

Hai vợ chồng anh H.C.H và chị L.T.D.H có ba đứa con. Anh H. không được to con và cũng không có võ. Khi ấy, anh làm nghề trang trí nội thất, chị vợ bán vải ở một khu chợ thuộc thành phố Buôn Ma Thuột.

19h tối 1/10/1995, anh H. chở vợ và hai con trai đi trên chiếc Honda 67 về nhà. Vừa bước đến cửa nhà, vợ chồng anh giật bắn mình khi cùng nhìn thấy trước cánh cửa buồng một thanh niên trẻ mặc áo thun màu đen cầm khẩu súng chĩa thẳng về phía mình, gần giọng: “Lùi lại không tao bắn chết!”.

Chị vợ tái mặt. Hai đứa bé khiếp vía nép sát vào người bố mẹ. Nhìn kỹ ánh mắt sắc lạnh và khuôn mặt của kẻ đối diện, anh H. nhận ra đây không phải trò đùa, kêu cứu cũng vô ích.

“Lùi xe lại không tao bắn chết vợ con mày!”. Tên cướp tiến tới bên anh H. ra lệnh: “Mày quay xe chở tao đi”. Tên cướp dí khẩu súng vào đầu anh, hơi lạnh rợn người của khẩu súng AK của nòng sẵn sàng nhả đạn làm anh H. toát hết mồ hôi. Anh hiểu rằng, nếu chở tên cướp đi, thế nào anh cũng bị hấn giết.

Tên cướp ngồi sau xe kè súng vào mạng sườn anh H., ra lệnh cho anh chạy ngược lên dốc để ra đường lộ chính. Đường xóc mạnh làm xe rất khó đi, vừa chạy được khoảng 3m, anh H. quyết định sống chết với tên cướp, anh bảo: “Ông bỏ súng ra, cứ kè kè mạng sườn sao mà chạy xe?”.

Tên cướp chuyển khẩu súng định dí vào gáy anh. Đúng lúc đó, anh H.

buông tay lái quay người lại thật nhanh, lấy hết sức bình sinh ôm chặt cứng tên cướp. Không ngần ngại, tên cướp nổ súng. Viên đạn sượt qua gáy khiến anh bồng rớt.

Chiếc xe đổ xuống đường kéo theo hai người ngã nhào xuống đất, lăn mấy vòng xuống mương. Rất may, Anh H. lại nằm đè lên tên cướp, ghì chặt hắn xuống. Hai tay tên cướp và khẩu súng ép chặt vào người anh. Đã đuối sức, nhưng anh H. vẫn ôm chặt cứng tên cướp mặc hắn cố sức vùng vẫy và trừng mắt quát: “Buông ra không tao bắn chết!”.

Vợ anh và những người dân xung quanh thấy vậy nhảy vội xuống mương cùng đè tên cướp sát mặt đất mương khô cạn khiến hắn không thể nhúc nhích. Từ dưới mương, tên cướp được đưa lên mặt đường sau khi bị tước súng.

Một cuộn dây băng y tế được sử dụng để cột chặt tay hắn lại. Tên cướp gồng tay bứt tung sợi dây vùng bỏ chạy, nhưng đã bị chụp áo kéo lại. Chiếc áo bị rách, tất cả đều sững người vì sau lưng hắn có một hình xăm con đại bàng tung cánh bay qua dãy núi màu xanh. Tên cướp chính là Phước “tám ngón”. Năm ấy hắn 24 tuổi.

Tại cơ quan công an, hắn khai tên là Nguyễn Văn Tâm, ở Nha Trang. Ánh mắt hắn vẫn sắc lạnh và vẻ mặt bình thản, không hề tỏ vẻ sợ hãi. Phước giả vờ không biết chữ, ký một dấu cộng vào biên bản lấy lời khai.

Ngày 29/4/1996, 13 bị cáo trong băng cướp Phước “tám ngón” ra xét xử tại Tòa án nhân dân TP.HCM. Nguyễn Hữu Thành, tức Phước “tám ngón” lãnh án tử hình thứ hai (án tử hình thứ nhất Phước bị tuyên trong phiên tòa ngày 24/6/1994).

Sau đó, Phước đã “trả nợ đời” tại pháp trường Long Bình. Trong quá trình ở phòng giam tử tù, Phước luôn tỏ thái độ hung hãn. Thế nhưng đến lúc “dựa cột”, Phước đã sợ đến nỗi làm ướt sũng chiếc quần đang mặc.

Theo lời kể của các phu trường bắn tử hình, phần mộ của Phước “tám ngón” từng được thuê để bốc hài cốt, nhưng tất cả phải chạy đi rất xa vì tử khí quá nặng

“Gần 10 năm sau, Năm Cam và 4 đàn em khác cũng đền tội ngay nơi Phước để lại những dấu chân cuối cùng. Sau khi bốc mộ Năm Cam, đám đàn em của Năm Cam đã thuê luôn chúng tôi bốc mộ Phước “tám ngón” để bày tỏ sự kính trọng đối với đàn anh lừng lẫy từng nhận 2 án tử hình và vượt ngục khỏi khám Chí Hòa. Nhưng, khi quật mộ lên, tất cả đã phải bịt mũi và chạy ra xa vì mùi tử khí của Phước bốc ra rất khủng khiếp. Xếp gọn từng đốt xương, và đắp lại cẩn thận, ngôi mộ vẫn được chúng tôi chăm sóc chu đáo”. Một

“phu” trường bắn Long Bình đã có lần kể lại như vậy.